

Γράφουν ο Γρηγόρης Χρονόπουλος και ο Γιώργος Χατζηβασίλης

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗΝ ΞΕΧΝΟΥΝ ΟΙ ΠΑΛΙΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΜΑΘΑΙΝΟΥΝ ΟΙ ΝΕΟΙ...

Ένας φίλος ήρθε από τα παλιά φορτωμένος με χιλιάδες αναμνήσεις

Γιώργο, γεια σου,

Ακόμα βουίζουν στ' αυτιά μου οι κωδωνοκρουσίες κι οι πανηγυρισμοί από τη μεγάλη γιορτή, την παγκόσμια και πανίερη γιορτή για την ημέρα της Γυναίκας! Είναι η μεγάλη ανακάλυψη, η κοσμογονική αλλαγή! Η Γυναίκα, οδηγός και σωτήρας και δικαιούχος και λόγος χωρίς αντίλογο. Ναι, μόνο δικαιώματα και τιμές και οδηγίες έχει. Η Παναγία είπες; Ε, ναι κι αυτή αφού ήταν γυναίκα, αλλά δεν έχει θέση στη διοίκηση, γιατί δεν κράταγε ρομφαία ήταν παθητική είχε μόνο αγάπη. Για την ώρα μόνο οι μαχητές έχουν θέση, οι σημερινές γυναίκες έχουν το λόγο, που ήταν αλυσσοδεμένες και σκλάβες, οι καπμένες στους τυράννους τους άντρες, τους εκμεταλεύτες, τους μέθυσους, τους άκαρδους, τους βάρβαρους...

Γιώργο, αυτή είναι η αντίληψη του φεμινιστικού κινήματος. Και είναι να γελάς αλλά και να λυπάσαι.

Γιατί δεν προβάλλεται η υπόσταση της γυναίκας, το συναίσθημα, η καλλιέργεια, η λεπτότητα, η στοργή, η προσφορά, η αισθαντικότητα της γυναίκας, επικρατεί μια αντίληψη αρπαγής και εξουθένωσης, απόρριψης, ταπείνωσης του ανδρικού φύλου. Σαν να πρόκειται για επαγγελματικό συναγωνισμό. Και βρίσκουν όλες τις εξαιρέσεις που επιβαρύνουν τον άνδρα και όλες όσες είναι υπέρ για την γυναίκα και τις προβάλλουν και τις διαφημίζουν σαν στερεότυπα. Σε σημείο που κάνουν και τον ευπρεπή Χατζηβασίλη να γίνεται παπαγαλάκι τους και να προβάλλει εκείνες τις κακορίζικες που έφτιασαν να ψάχνουν για τον άντρα τους στα τζογαδορία. Πόσες ήταν αυτές, Γιώργο μου και πόσες οι χιλιάδες περνούσανε τα βράδια τους ειρηνικά και φτωχικά κι αγαπημένα με τους άντρες τους; Δεν λέω πως όλοι οι άντρες είναι παράδειγμα προς μίμηση, αλλά με αγανακτούν οι συκοφαντικές εκφράσεις και η διαστρέβλωση της πραγματικότητας. Γιατί ποτέ δίπλα στη γυναίκα μετανάστρια, που πάντα επαίνεσα και για την οποία ο θαυμασμός κι ο σεβασμός μου είναι μεγάλος, ποτέ λέω δίπλα δεν έβαλαν κι εκείνο το παλικάρι, τον άντρα μετανάστη, που δούλεψε και δούλεψε και στερήθηκε τα πάντα κι' εβοήθησε και πατέρα κι αδελφές, κι έκανε κι οικογένεια και δεν του δόθηκε ποτέ τίποτα κι από κανέναν, ούτε η αναγνώριση; Αυτή είναι η μεγάλη πληροψηφία.

Δεν λέω πως όλοι οι άντρες είναι αξιοσεβάστοι, είναι όμως και οι γυναίκες; Πόση εκμετάλλευση και πόση πονηριά; Αυτά δεν αναφέρονται ποτέ. Αυτά με αγανακτούν κι αντιμάχομαι το ψέμα και

την άδικη στάση της μοντέρνας νοοτροπίας που δεν στέκει στην εποχή μας. Γιώργο, αυτή είναι η δική μου αντίληψη. Τώρα ξέρω η φίλη μας από την Αθήνα θα μου καταλογίσει πολλά, αλλά ας είναι, όλα θεωρείς μονοδρομικές. Δεν βλέπει παρά θεωρητικούς αγώνες για μια νομικώς σωστή τοποθέτηση του θέματος. Μόνο η θέση της γυναίκας δεν βλέπει τη πραγματικότητα. Σε σημείο που περίπου μιλούσαμε για την ημέρα του πατέρα και μπήκε στη μέση να αναφέρει τη μητέρα. Της έχει γίνει πια έμμονη ιδέα, θα την ακούσουμε, έχουν ενδιαφέρον οι συζητήσεις.

ΧΩΡΙΣ ΑΝΑΓΝΩΡΙΣΗ

Γιέ μου,
Κρατάω ακόμα εκείνη την αγκαλιά,
Τα άσπρα τριαντάφυλλα,
Από τη χαρά του γάμου σου.
Μαράθηκαν τα άνθη
Τόσο γρήγορα....
Νιώθω τ' αγκάθια τους
Κι όμως τα κρατάω.
Θα τα κρατάω πάντα
Γιατί είναι σαν παράσημο
Για την εκτέλεση
Της αποστολής μου.

Όμως το βλέπω,
Πρέπει να περιορίσω
Την παρουσία μου
Για να σώσω τη αξιοπρέπειά μου.
Δεν είμαστε πλέον δύο, γιόκα μου,
Μου λείπεις θα μου λείπεις.

Ωστόσο,
Περήφανη για το αποτέλεσμα,
Λυπημένη για την ασυνέπεια,
Πονεμένη για την παραγκώνιση
νιώθω σαν εκείνους
που εκτέλεσαν

την επικίνδυνη αποστολή
χωρίς αναγνώριση

Γρηγόρης

ΑΠΑΝΤΗΣΗ

Γιέ σου κι' εσένα Γρηγόρη,

Νομίζω ότι παρεξήγησες τα γραπτά μου, γιατί εγώ δεν έγραψα ότι όλοι οι άνδρες είναι κακοί, απλά ανέφερα ότι οι γυναίκες είναι αδικημένες στο σπίτι και στη δουλειά. Πόσους άντρες γνωρίζεις που πήγαν στα καφενεία να βρουν τις γυναίκες τους, πόσες γυναίκες έχασαν την οικογενειακή περιουσία στο τζόγο, πόσες γυναίκες δέρνουν τους άντρες τους, πόσες γυναίκες ζητούσαν από το άντρα το φακελάκι της πληρωμής κλειστό; Στην Αυστραλία άντρες σκοτώνουν και βιάζουν γυναίκες, ποτέ το αντίθετο και κάθε βδομάδα τουλάχιστον μια γυναίκα δολοφονείται από τον σύντροφό της. Μ' ερωτάς πόσες ήταν οι γυναίκες που έψαχναν τους άντρες τους στα τζογαδορία και δεν ήταν πολλές γιατί οι πιο πολλές πίστευαν στην «ανωτερότητα» τού άντρα και έχω ακούσει πολλές συμπατριώτισσές μας να τους αποκαλούν «αφέντες». Όμως επισκέφτηκες ποτέ ένα TAB για να δεις πόσοι έλληνες έπαιζαν στο τζόγο το γάλα των παιδιών τους; Πήγες ποτέ στον ιππόδρομο να δεις πόσους φιλιππους συμπατριώτες είχαμε και έχουμε;

Αν δεν ήταν οι φεμινίστριες σουφραζέτες οι γυναίκες δεν θα είχαν πολιτικά δικαιώματα, όπως δεν είχαν οι μαύροι στην Αμερική και οι Αμπορίτζινς στην Αυστραλία. Ακόμη και σήμερα, σύμφωνα με επίσημα στοιχεία, οι γυναίκες πληρώνονται λιγότερα από τους άντρες για την ίδια δουλειά.

Δεν συνηθίζω να γενικεύω και ασφα-

λώς ο άντρας μετανάστης είναι ήρωας, γιατί ήρθε με το τίποτα και έφτιαξε τα πάντα, αλλά πάντα είχε δίπλα του μια σύντροφο που τον βοηθούσε στο μαγαζί και φρόνιζε το σπίτι. Ακόμη και οι χιλιάδες άντρες που έμεναν στο σπίτι τα βράδια κοντά στις οικογένειές τους -ανάμεσά τους και εγώ-, βλέπαμε τηλεόραση την ώρα που οι γυναίκες μας μαγείρευαν, έπιναν, σιδέρωναν, φρόνιζαν τα παιδιά επειδή ήταν... γυναίκες αυτά τα καθήκοντα.

Ούτε εγώ, ούτε οι φεμινίστριες απαιτούμε προνομιακή μεταχείριση των γυναικών, ούτε συμφωνώ με τις εξτρεμιστικές φεμινίστριες που θέλουν γυναίκα και το Θεό. Εκείνο που χρωστάμε στις γυναίκες είναι την ισότητα των φύλων που δικαιούνται. Τίποτα παραπάνω και τίποτα λιγότερο, επειδή διαφωνώ και με την άποψη πως δεν δόθηκε ποτέ στους άντρες η απαιτούμενη αναγνώριση. Τον κόσμο κυβερνούν οι άντρες, στην κοινωνία πρωταγωνιστούν οι άντρες και στην οικογένεια ο άντρας θεωρείται ο στυλοβάτης τού σπιτιού. Χρειάζονται μεγαλύτερη αναγνώριση;

Ενδιαφέρουσα αυτή η σύζητηση καλέ μου φίλε, όμως, το Σάββατο θα γιορτάσουμε την επέτειο της εθνικής μας παλιγγενεσίας μονιασμένοι και η μαζική παρουσία μας στο Οπερα Χάουζ ασφαλώς θα είναι εντυπωσιακή για τις χιλιάδες ξένους επισκέπτες σ' αυτή την φημισμένη τοποθεσία, όμως για μένα συγκινητική είναι πάντα η παρουσία χιλιάδων παιδιών μας που τιμούν τους αγώνες των προγόνων τους για την ελευθερία και ανεξαρτησία. Αυτά τα παιδιά είναι το μέλλον μας σαν εθνότητα και το μεγαλύτερο επίτευγμά μας σαν κοινωνία.

Στο Αβερύφειο Γυμνάσιο της Αλεξάνδρειας ήταν παράδοση να ζωγραφίζουμε στους πίνακες των τάξεων σκηνές από την Επανάσταση τού 1821 και υπήρχε ο ανταγωνισμός ποιά τάξη θα είχε ζωγραφίσει την καλύτερη εικόνα. Να προσθέσω πως πολλοί από εμάς τους γυμνασιόπαιδες που πανηγυρίζαμε το '21 δεν είχαμε ακόμη επισκεφθεί για πρώτη φορά την Ελλάδα, αλλά είχαμε διδαχτεί την αγάπη για την πατρίδα μας μέσα από την ιστορία της, που ήταν υποχρεωτικό μάθημα. Από την φημισμένη Κοινότητα Αλεξανδρείας διδαχτήκαμε την γλώσσα την Ελληνική, το ελληνικό ήθος, την αφοσίωση στη Δημοκρατία και τον αουμβίβαστο πατριωτισμό μας...